

Thuis WEDSTRIJD

Geen reis zo bevredigend als de reis naar huis. Na weken rondjes draaien door Europa en een maandenlang verblijf in Zuid-Italië reist *Vogue Living's* Stephanie Pander terug naar haar jarige thuisstad Amsterdam, om erachter te komen wat zij het allermeeest heeft gemist.

— TEKST EN PRODUCTIE STEPHANIE PANDER,
FOTOGRAFIE JULIUS HIRTZBERGER

*De slaapkamer in het sluiswachters-
buisje op de Amstelschutsluis, een van
de 28 suites van Sweets Hotel.*

Koffiebuis De Hoek aan de Prinsengracht is een uitstekende plek voor tosties en erwtensoep met roggebrood en spek.

Ik vraag me niet meer geïrriteerd af
waarom *toeristen* midden op de weg lopen.
Ik begrijp hun *verwondering*, Amsterdam
is *BEELDSCHOON*

*Interieur van restaurant
Hotel de Goudfazant in
Amsterdam-Noord.*

*Op de pont van Amsterdam Centraal
Station naar Eye Filmmuseum.*

Her restaurant met open keuken van
FC Hyena in Amsterdam-Noord.

In een grote loods eten
we *krabbenpoten*, *oesters*
en *sardientjes* alsof we
op *VAKANTIE* zijn in
Zuid-Frankrijk

Tempura van Padrón-pepers
bij restaurant Calisto op
de Haarlemmerdijk.

De *CULINAIRE*
PUNTEN zijn gescoord,
en dan zijn we nog niet
eens bij Bar Parry, *Toscanini*
en Domenica geweest

Interieur van Euro Pizza in
Amsterdam-Noord.

Op het stukje autovrije Keizersgracht is het op een mooie dag beter zitten dan op een overvol terras. Je mag bovendien je eigen wijn meenemen.

D

De ramen een beetje beslagen, de geur van verschaald bier vermengt zich met verse koffie. Op het hoogpolige persje dat voor me op tafel ligt zit een veeg opgedroogde mosterd van de bitterballen van de avond ervoor. Het is zaterdagochtend en ik ben in mijn favoriete café aan de Noordermarkt, waar ik zojuist middelmatige koffie met appeltaart heb besteld. Geweldige appeltaart, veel beter dan de taart waarvoor bij de burens elke dag een TikTokrij staat, maar dat heb je niet van mij. Er is een tafeltje vrij beneden voor de betegelde bar. Het roodfluwelen tochtgordijn is open, ook op een koude ochtend zoals vandaag. Een baan zonlicht valt binnen op de uitgesleten terrazzovloer. De ober die mijn koffie brengt is zoals altijd getergd en die kwelling groeit als hij ziet dat ik met de bierviltjes speel. Hij wil daar de kopjes op zetten om te voorkomen dat het kleedje viezer wordt. Snel leg ik het viltje terug – net op tijd, er kan een spaarzame glimlach vanaf. Ik reken me rijk, want beter wordt het deze zaterdag niet.

Sinds ik een deel van het jaar in het buitenland woon, beleef ik Amsterdam anders. Op afstand zie en voel je andere dingen. Herinneringen gaan door een zeef, waar er een paar achterblijven die samen ‘thuis’ definiëren. Een daarvan is de hierboven beschreven zaterdagochtend.

Die kan mij niet vroeg genoeg beginnen. Want in de vroege ochtend heeft de stad meer contrast. Kleuren zijn intenser, geuren uitgesprokener en mensen vriendelijker, want er is nog tijd. De kramen worden opgebouwd, een marktkoopman bekijkt met een kritische blik zijn uitgestalde koopwaar en scheurt een bloedsinaasappel open om te bewijzen dat het vruchtvlees al mooi rood is. Kratten vol oesters, bergen duinvoetjes, cantharellen en eekhoorntjesbrood. Er zijn bekende gezichten, nieuwe gezichten, de rituelen van mijzelf en die van anderen. Het meest geruststellende aan dit hele ‘thuisplaatje’ is dat het doordraait, ook de weken, maanden dat ik op reis ben. Ik stap erin en eruit en alles blijft gelijk.

Draal, droom en bewonder

Afstand doet ook iets met gedrag. Wat altijd normaal leek, is dat soms ineens niet meer. Zo vond ik het altijd ‘lekker Amsterdams’ om fietsend op de Haarlemmerdijk tussen overstekende voetgangers door te laveren. Zelfs nadat de gemeente bij wijze van stille hint zebrapaden had aangelegd. Nu vind ik dat doorjakkeren vooral lomp. Ook vraag ik me niet meer geïrriteerd af waarom toeristen midden op de weg lopen. Ik begrijp hun verwondering, Amsterdam is beeldschoon. Dralend →

Het sluiswachtersbuisje op de Amstelschutsluis, een suite van Sweets Hotel, is als een privé-eiland midden in de stad, waar je naartoe wordt gebracht met een bootje.

Het bed staat precies zo opgesteld dat je 's *morgens* wakker wordt met *uitzicht* op de *BLAUWBRUG*

*De etalage van Rika Studios
aan de Oude Spiegelstraat.*

Sinds enkele jaren is het eerste
stuk van de Keizersgracht
autovrij en kun je je voorstellen
hoe de grachten er lang geleden
uit hebben gezien.

In de vroege ochtend heeft de
stad meer *contrast*. Kleuren zijn intenser,
geuren uitgesprokener en mensen
vriendelijker, want er is nog *TIJD*

Bladeren door de
internationale tijdschriften
bij boekhandel Athenaeum
op het Spui.

en dromend proberen ze achter de hoge ramen te gluren, want ze kunnen bijna niet geloven dat daar onder die beschilderde plafonds met balken en kroonluchters mensen wonen. Ze maken foto's van scheefgezakte huizen, van een platbodem met een grijper op het dek waarmee fietsgeraamtes worden opgevischt uit het stinkende grachtenwater, en ze vergapen zich aan de met bloempotten overladen stoepjes en bordessen, waar met mooi weer Amsterdammers wijn drinken, gewoon op straat. *Very particular!* Ik draal, droom en bewonder steeds vaker als een toerist; ik stop als iemand een foto wil maken van de enorme bos bloemen in mijn fietskrat of me de weg vraagt. En ik probeer vriendelijk te blijven als ze naar de bekende weg vragen. Elke stad krijgt de toeristen die ze verdient, dus laat Amsterdam een aardige stad zijn.

Clichés in een nieuw licht

De ogen van een buitenstaander zijn onbevooroordeeld. Zeker als ze Amsterdam voor de allereerste keer zien. Ik heb de Weense fotograaf Julius Hirtzberger gevraagd voor deze ode aan Amsterdam en ben benieuwd of het hem lukt de heerlijke clichés van onze stad in een nieuw licht te plaatsen. Het begint goed, want er is regen voorspeld – alle dagen. Dus geen volle terrassen, bootjes vol vrijbuiters in het tegenlicht en een ondergaande zon boven de Keizersgracht. In plaats daarvan zijn er fietsers vechtend tegen de elementen – ‘Hoe doe je dat, fietsen met paraplu in windkracht 5?’ En voltallige eenden-families ineengedoken op de steigers – ‘waarom wachten ze de bui niet af onder een brug?’

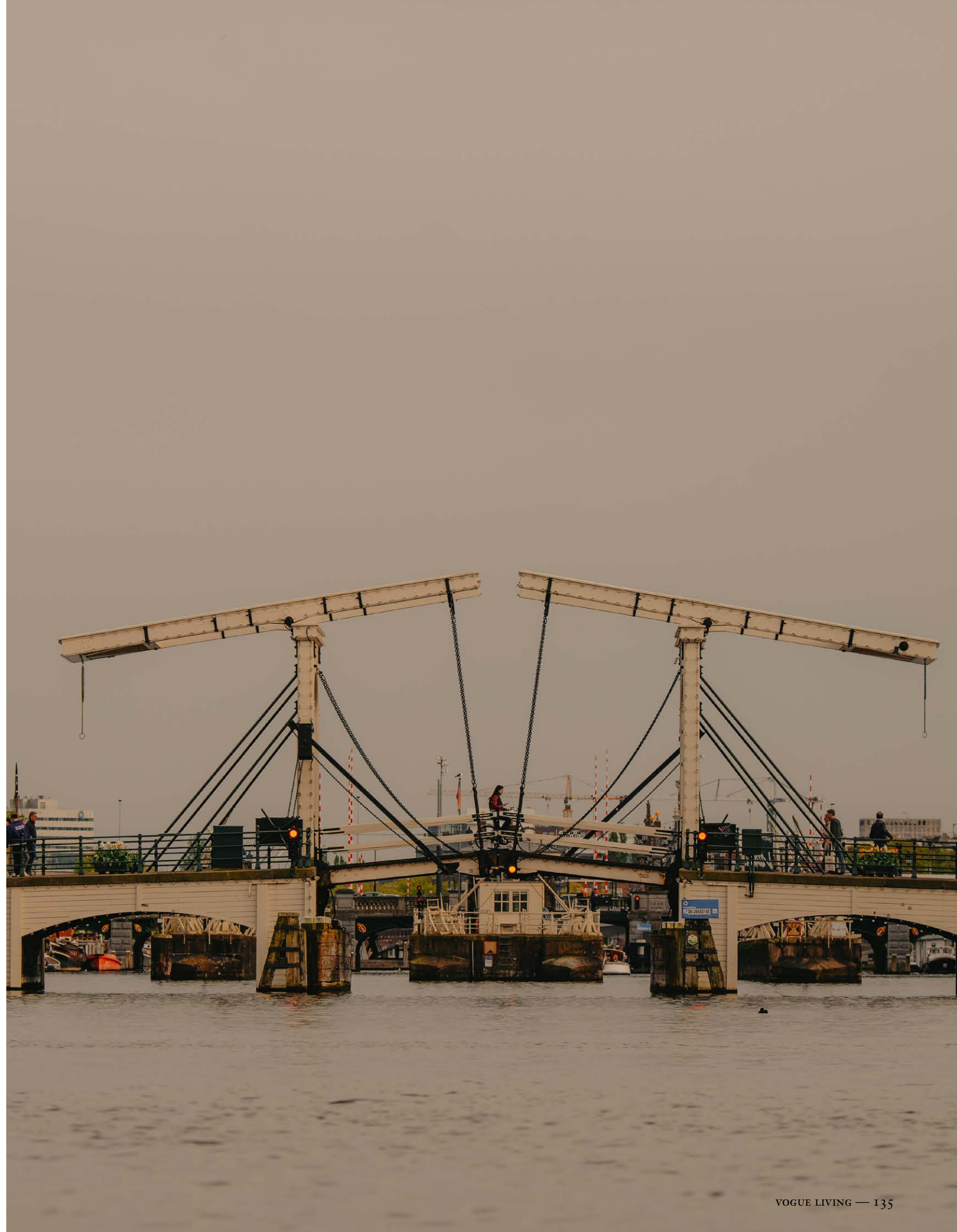
En is het niet opvallend hoe leuke dingen in je eigen stad minder aantrekkelijk lijken dan leuke dingen in een vreemde stad? Toen ik Julius vroeg waar hij wilde logeren, opperde hij het Sweets Hotel, de iconische brugwachtershuisjes verspreid door de stad, omgevormd tot hotelsuites. Ze hebben gestaan in *The New York Times*, *The Guardian* en *Wallpaper*. Dat was natuurlijk niet voor niets. Zeker kende ik het project en hadden ze in Venetië of Parijs gestaan, dan was ik er direct voor gegaan. Maar hier in Amsterdam heb ik me altijd nuffig afgevraagd of dat nou wel echt leuk is, slapen op zo'n brug. Ik kan je zeggen: het is fantastisch!

Laat ik mijn eigen vooroordeel over Sweets meteen uit de weg ruimen. Het is namelijk niet het zoveelste hotelconcept om toeristen te paaïen, maar een origineel en duurzaam project dat gaat over erfgoed, architectuur en design. Alle bouwstijlen die Amsterdam gevormd hebben tussen 1673 en 2009, zijn vertegenwoordigd. Op de brug naast de Hortus staat het zwart-geel-blauwe Rietveld-huisje, er is het Amsterdamse School-huisje op de Van Hallbrug, er zijn Berlage-huisjes en vanuit het modernistische cilinderhuisje op de Kortjewantsbrug heb je 360 graden zicht over de stad. Stuk voor stuk juweeltjes, gered van de ondergang door een visionair team van ondernemers, architecten en ontwerpers. Totaal zijn het er 28, waarvan er inmiddels 22 te boeken zijn voor de nacht. Allemaal zijn ze anders, het enige wat ze gemeen hebben is dat ze op bruggen en naast sluizen staan, dus pal aan het water. Die blik gericht op het water is een prachtige opening voor wie Amsterdam wil beleven als een local. Een hotelbar of conciërge is er niet, de stad is de lobby en wie de wijk in loopt, komt van alles tegen wat niet is voorgekauwd op social media. Nog een bijkomend voordeel: de huisjes staan verspreid over alle wijken van de stad. Dus niet allemaal in de toch al overvolle Jordaan, maar ook in ver west en diep zuid. Een geweldig excuus om voor een buurt te kiezen die je anders zou overslaan.

Slapen op de sluis

Met artistiek directeur en medeoprichter Suzanne Oxenaar maken we later in de middag – de enige droge middag met een lauw zonnetje – een rondvaart en bekijken een aantal huisjes vanaf het water. Zij vertelt over ‘de helse klus’ die het is geweest de gemeente te overtuigen van hun plan, de vergunningen rond te krijgen en daarna al die verschillende huisjes tot fijne plekken te maken zonder dat ze hun eigen karakter zouden verliezen. Suzanne: ‘Je denkt, die richt ik even in, dat heb ik eerder gedaan. Maar niet dus. Elk huisje is anders, elk met z'n eigen uitdagingen.’ Er kwam een voltallig team van architecten, ontwerpers en *housekeepers* aan te pas om de huisjes zo te krijgen als ze nu zijn. Als een doos vol exquise bonbons, van allemaal zou je een hapje willen nemen. →

Ik heb me altijd nuffig afgevraagd of dat nou wel echt leuk is, *slapen* op zo'n *brug* in Amsterdam. Ik kan je zeggen: het is *FANTASTISCH!*

Achter de bar bij Café Brandon
aan de Keizersgracht.

De beruchte schemerlamp boven
de bar kan op een uitbundige
avond flink tekeergaan.

Geen *osteria* of *enoteca*
is hartverwarmender
dan een Amsterdams
BRUIN CAFE

Biertjes en bitterballen zonder muziek bij Café De Druif op het Rapenburgerplein.

Natregenen op de fiets in Amsterdam is een van de meest authentieke 'experiences'. Het kost niets en je hoeft er niet voor in de rij.

Er is regen voorspeld
– *alle dagen*. Dus geen
volle terrassen, bootjes
VOL VRIJBUTERS
in het tegenlicht en een
ondergaande zon boven
de Keizersgracht

De oude vaten achter de bar bij Café De Druif.

Vol chagrijn zet mijn *cafévriend* de *terrastafels* buiten, want ‘de zon schijnt weer en dan willen de mensen buiten zitten’. Zo voorspelbaar hoort *THUIS* te zijn

Julius heeft het sluiswachtershuisje op de Amstelschutsluis uitgezocht. Om er te komen wordt hij met een bootje overgezet. Daarna zit hij vast op zijn privé-eiland midden in Amsterdam. Het bed staat precies zo opgesteld dat je ’s morgens wakker wordt met uitzicht op de Blauwbrug. Als je op je linkerzij draait, is daar Theater Carré. Even naar het café op de Amstelkade zit er niet in, al ligt er wel een roeiboot voor ‘noodgevallen’ – en dat laatste is een ruim begrip natuurlijk. Gelukkig is er een goed uitgeruste keuken, koffie en thee op voorraad en een ijskast om biertjes koud te zetten. En zo eindigt de dag, Julius op zijn eiland, ik op de fiets naar huis. Dikke wolken laten er geen twijfel over bestaan dat de weersvoorspellingen voor morgen kloppen. Het water kleurt diepzwart en een late roeier komt langsij door de smalle sluis, de riemen strak langs de boot. Ik begrijp nog steeds niet waarom ik hier zelf nog nooit een nacht heb geboekt.

Geroezemoes achter een tochtgordijn

Niets zo Amsterdams als fietsen door de regen. Ik snap dat het niet handig is voor een fotograaf, maar het is gek genoeg dat gure Amsterdam waarnaar ik tijdens een verblijf in het buitenland vaak heimwee heb. Natregenen tot op het bot, meerdere keren per dag, tot het moment dat het niets meer uitmaakt. De verlichte ramen langs de grachten, de belofte van warmte en behaaglijkheid, ‘was ik maar vast thuis’. Nog even doortrappen, een stop bij het café. Het troostende geroezemoes achter het tochtgordijn, fluitjes en bitterballen en voor wie geluk heeft een tafel vol vrienden om bij aan te schuiven. Voor wie dat geluk niet heeft, is er altijd wel een kruk aan de bar. Zo’n bak pure melancholie, daar moet je in Italië voor naar de opera. We fietsen ze de daaropvolgende dagen allemaal af: De Druif, Brandon, Hegeraad en De Engelbewaarder. De donkere houten interieurs, de kleedjes op tafel en de hardgekookte eitjes in het rekje op de bar. De uitpuilende spelletjeskast, de kranten op de stamtafel en je jeneverglaasje dat tot de rand toe wordt gevuld zodat je even moet bukken om de bolling eraf te slurpen voordat je het kunt oppakken. Geen *osteria* of *enoteca* is hartverwarmender dan een Amsterdams bruin café.

Met visnetten versierde robot-ober

Om te bewijzen dat Amsterdam niet alleen pittoresk is maar ook *cutting edge*, nemen we de pont naar de overkant, waar deze zomer net restaurant Barracuda geopend is.

De zon breekt door en in een grote loods eten we samen met tweehonderdvijftig andere gasten krabbenpoten, oesters en sardientjes alsof we op vakantie zijn in Zuid-Frankrijk. Wel zelf bestellen bij de bar die bordjes, want wil je zo’n grote zaak rendabel maken, dan is bediening een kostenpost. Het personeelstekort waar de hele Amsterdamse horeca mee kampt, is hier ludiek opgelost met een robot. Nou ja, opgelost, de robot moet het nog leren, struikelt voortdurend over stoelen en tafels. Het lukt hem zelfs niet het eenvoudigste klusje van vuile borden ophalen tot een goed einde te brengen. Maar je vergeeft de met visnetten versierde robot alles zodra die luid piepend en met flinkerende rode ogen naast je staat.

Recent opende Barracuda Bar aan de kade tussen Hotel de Goudfazant en FC Hyena. Hier kun je ook zonder reservering terecht, het eten is meer snacks en ze serveren er zonnige pina colada’s en pittige rumshots bij. Om een onuitwisbare indruk op onze buitenlandse gast te maken, sluiten we de avond af bij Euro Pizza, waar we ceviche van zeebaars met zoete aardappel en radicchio rosso bestellen en daarna een zuurdesempizza met veel vers groen en pittige ’nduja. De culinaire punten zijn gescoord, en dan zijn we nog niet eens bij Bar Parry, Toscanini en Domenica geweest. Hebben we nog geen noodles geslurpt bij Fou Fow Ramen op de Elandsgracht, garnalenkroketjes van Holtkamp gegeten, nog niet ontbeten met een *cinnamon swirl* van bakkerij Loef in West en geluncht met een pizzapunt bij A Volo op de Haarlemmerdijk.

Als Julius is vertrokken, breekt de zon door. Het is opnieuw zaterdagochtend op de Noordermarkt. De winkelvloer van bloemenatelier Pompon ligt vol uitgevallen hortensiablaadjes en de Goede Vissers uit Den Oever zijn niet uitgevaren, dus het aanbod op de kraam is karig. Verder is alles gelijk gebleven. Het vochtige weer heeft de paddenstoelen goed gedaan, de sinaasappels worden elke week dieper rood en vol chagrijn zet mijn cafévriend de terrastafels buiten, want ‘de zon schijnt weer en dan willen de mensen buiten zitten’. Zo voorspelbaar hoort thuis te zijn. —

Sweets Hotel is een initiatief van conceptstudio Seven New Things (Suzanne Oxenaar, Otto Nan en Gerrit Groen), het Amsterdamse architectenbureau Space&Matter en projectontwikkelaar Grayfield. De brugwachtershuisjes zijn het hele jaar door te boeken via sweetshotel.amsterdam.